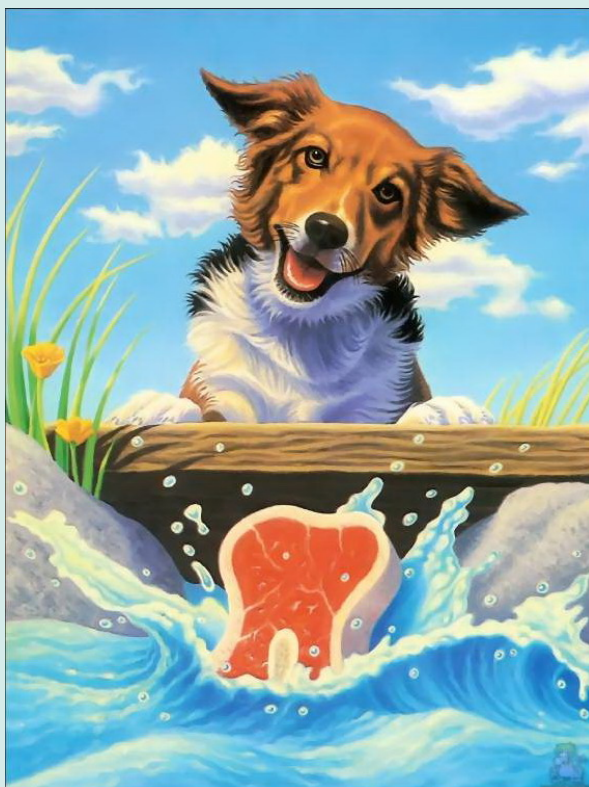

Fabloj de Ezopo

(III)

Niĉinoj

e-Librigita de Elerno

aprilo, 2009

211. Vesperto kaj Sibiriko

Vesperto falis sur la teron. Ĝi estis buŝprenita de sibiriko. Kaj ĝi petis pardonon de tiu lasta. Tiu diris, ke ĝi ne lasos ĝin, ĉar ĝi denaske malamas birdojn. La vesperto diris, ke li apartenas al musoj, sed ne al birdoj. Do ĝi estis lasita for. Alian fojon, ĝi falis teron kaj estis kaptita de alia sibiriko. Ĝi petis foj-refoje, ke tiu ne formanĝu ĝin. Tiu ĉi sibiriko diris, ke li malamas ĉiujn specojn de musoj. La vesperto ŝanĝis sian antaŭan aserton, dirante, li apartenas al birdoj, sed ne al musoj. Kaj ĝi estis lasita libera. Pro dufoja ŝanĝado de sia nomo, la vesperto sukcesis eskapi el danĝero.

"Por eviti danĝeron, ni devas agi laŭ cirkonstancoj."

212. Olivarbo kaj Figarbo

En vintro, olivarbo primokis figarbon, "Tra la tuta jaro, mi estas ĉiamverda kaj bela, sed viaj folioj velkas kaj falas en vintro. Kaj vi estas bela nur somere." Ĝuste kiam ŝi fanfaronis, subite falis neĝego kun grandaj flokoj. La neĝflokoj premis sur la prosperajn branĉojn de olivarbo, kaj post kelka tempo, ŝi falis pro la peza premo, kaj ŝia belo ankaŭ forvaporigis. Dum la kalva figarbo ne ricevis ajnan vundon de la neĝego.

"Kelktempe, bela aspekto alportas damaĝon al homoj."

213. Rabisto kaj Morusarbo

Mortiginte homon survoje, la rabisto estis ĉasata de preterpasantoj. Li fuĝis sangmakulita. La preterpasantoj, kiuj venis renkonte al li, demandis al li, kial liaj manoj estas makulitaj de sango. Li respondis, ke li ĵus malsupreniris el morusarbo. Dum ili interparolis, la ĉasantoj atingis kaj, kaptinte lin, pendigis lin sur la morusarbo. La arbo diris al li, "Mi tre ĝojas helpi homojn mortigi vin, ĉar vi mem faris mortigon kaj puŝis la krimon al mi."

"Kiam tiuj bonkoruloj estas kalumniataj kiel malbonuloj, ili ankaŭ kontraŭatakas senheziteme."

214. Pasero kaj Leporo

Kaptita de aglo, la leporo sentis sin trista kaj malĝoja. Li ploris kiel infano. Tiam pasero riproĉis lin, "Kial via rapideco malaperis? Kial viaj kruroj kuris tiel malrapide?" Dirante, aglo fluge sin ĵetis kaj subite kaptis lin kaj formanĝis lin. Vidante tion, la leporo trankvile diris, "Ve! Ĵus li ĝojis je mia feliĉo, sed nun lin trafas la sama malfeliĉo."

"Kiam oni vidas aliajn en danĝero, oni ne devas ĝoji je alies malfeliĉo."

215. Hirundo kaj Aliaj Birdoj

Antaŭe kreskis arbo, kiu produktis gluon, per kiu oni kaptis birdojn. Kiam la arbo komencis burĝoni, hirundo antaŭsentis, ke birdojn trafos granda katastrofo. Pro tio, ŝi kunvenigis birdojn por persvadi ilin mortigi la arbon, se ne, tuj flugi al homoj por helpo, petante, ke ili ne kaptis birdojn per arbgluo. Ĉiuj birdoj primokis ŝin, konsiderante, ke ŝi diras stultajn vortojn. Senrimede, la hirundo sola flugis al homoj por protekto. Homoj konsideris ŝin saĝa, sagaca kaj bonkora kaj konsentis sian peton, permesante al ŝi loĝi kun ili. Rezulte, alispecaj birdoj estis ofte kaptitaj de homoj kiel frandaĵoj, kaj nur hirundoj evitis la danĝeron, ili konstruis siajn nestojn ĉe homoj pace kaj senzorge vivis.

"Tiu, kiuj preparas kontraŭ danĝero, povas eviti danĝeron."

216. Azenoj Petis al Zeŭso

Unufoje, ne plu povante elteni pezan laboron de jaro al jaro, azenoj sendis reprezentanton al Zeŭso, petante, ke li malpliigu al ili kelke da suferoj. Li sciis, ke tio ne toleras ŝanĝadon. Do, li diris, al ili, ke, se ilia pisado povos flui kiel rivero, iliaj suferoj malpliigos. La azenoj konsideris, ke li neniel ŝercas. Nun, kiam unu azeno pisas, aliaj azenoj kolektiĝas ĉirkaŭ ĝi kaj ekpisas.

"La karaktero denaska neniam ŝanĝiĝus."

217. Azeno kaj Mulo

Iun tagon, azenisto pelis azenon kaj mulon kun ŝarĝo. La azeno tre koleriĝis pro tio, ke li kaj mulo ŝarĝiĝas per sama pezo de varoj, dum la mulo konsideris, ke li devas akiri duoblon da furaĝon. Post momento, la azenisto vidis la azenon ne facile antaŭeniri kaj forprenis parton da ŝarĝo de lia dorso kaj surmetis ĝin sur tiun de la mulo. Post kelka tempo, la azenisto vidis, ke la azeno des pli malfacile antaŭeniras. Li deprenis alian parton da lia ŝarĝo kaj fine tuton da lia ŝarĝo, kaj surmetis ĝin sur la dorson de la mulo. Tiam, returnante sian kapon, la mulo diris al la azeno, "Hej, amiko, ĉu vi ankoraŭ koleriĝas pro mia duobla furaĝo?"

"Ne disputu kun aliaj zorgeme. Ĉiu havas sian propran aferon kaj akiras sian rekompencan."

218. Sovaĝa Azeno kaj Hejma Azeno

Unutage hejma azeno surportis pezan ŝarĝon, aspektante tre laca. Vidinte tion, sovaĝa azeno riproĉis lin pri volonta subpremiteco, dirante, "Jen vidu, mi vivas libere kaj senzorge. Kiam mi manĝas herbojn sur la monto, mi sentas min tre feliĉa. Dume vi vivas mizeran kaj senliberan vivon, ne nur suferante elĉerpitecon, sed ankaŭ subpremadon kaj vipadon de la mastro." Tiam venis leono. Vidinte, ke la hejma azeno estas kun azenisto, li sin ĵetis violente al la soleca sovaĝa azeno kaj kaptis ĝin kiel manĝaĵon.

"Libereco estas valora, sed kelktempe kaŭzas sengarantion de vivo kaj vivado."

219. Ŝafisto kaj Lupo

Trovinte ĵus naskitan lupidon, ŝafisto alportis ĝin hejmen kaj bredis kune kun hundo. Plenkreskiĝinte, la lupido, kune kun hundo forĉasis la lupon, kiu venis por kapti ŝafojn. Unutage, la hundo ne atingis la lupon kaj revenis. Dum la lupido daŭre postkuris, kaj kiam ĝi atingis la lupon, ĝi ĝuis ŝafaĵon kun ĝi. De tiam, se lupoj ne venis por rabi ŝafojn, la lupido sekrete mortmordis ŝafon kaj ĝuis ŝafoĵon kun la hundo. Poste, eltrovinte ĝian konduton, ŝafisto pendmortigis ĝin sur la arbo.

"Malica naturo malfacile ŝanĝiĝas."

220. Sovaĝa Azeno kaj Lupo

Unutage, la piedo de sovaĝa azeno estis pikita per dorno. Irante lame, ĝi sentis grandan suferon. Vidinte la vunditan sovaĝan azenon, lupo deziris formanĝi facile akireblan ĉasaĵon. La sovaĝa azeno petis al li, "Bonvole eltiru dornon el mia piedo kaj neniigu mian suferon, tiel ke vi manĝu min sen sufero." La lupo eltiris la dornon per siaj dentoj. La sovaĝa azeno ne plu sentis doloron kaj ĝia piedo fortiĝis. Ĝi mortigis la lupon per sia piedfrapoj kaj fuĝis alien, tiel ke ĝi konservis sian vivon.

"Fari bonon al malamikoj kondukas al nenia utilo, sed al malfeliĉo."

221. Infano kaj Kaŝtanoj

Infano etendis sian manon en la botelon plenan je kaŝtanoj. Li volis preni plenmanon da kaŝtanoj kiel eble plej grandan. Kiam li eltiris sian manon, lia mano kaptiĝis ĉe la botelaperturo. Pro tio, ke li ne volis forlasi parton da kaŝtanoj, li ne povis eltiri sian manon. Li ploregis. Pasanto diris al li, "Sciu kontentiĝi. Se vi prenas nur duonon, via mano povas eltiriĝi."

"Oni devas scii kontentiĝi, sed ne avidi pri multo por unu fojo."

222. Rana Ĉarlatano

Elsaltinte el sia malseka hejmo en malaltaĵo, rano anoncas al ĉiuj bestoj: "Mi estas lerta, ĉionkuraca kaj erudicia kuracisto!" Vulpo demandis al li: "Vi eĉ ne povas kuraci viajn laman irmanieron nek vian ĉifizitan haŭton, kial vi fanfaronas kuraci por aliaj?"

"Juĝante ies sciojn kaj kapablon, oni devas aŭskulti ties parolon kaj observi ties konduton, sed ne esti konfuzita de ties dolĉaj vortoj."

223. Formiko kaj Kolombo

Pro soifo, formiko rampis al la fonto por trinki akvon, sed malfeliĉe ĝi estis forportata de

rapida fluo. Kiam ĝi droniĝis, kolombo vidis ĝin kaj ĵetis rompitan branĉon en la akvon. La formiko tuj suriris la branĉon el la danĝero. Poste birdkaptanto venis por kapti kolombon per glustango. Vidinte tion, la formiko ekmordis lian piedon. Pro doloro, li forĵetis la glustangon kaj la kolombo forflugis pro surprizo.

"Oni devas rekompenci favoron per dankemo."

224. Ezopo en Ŝipfarejo

Dum libera tempo, Ezopo, kiu lertis en rakontado, venis al la ŝipfarejo. Kelkaj laboristoj ŝercis kun li por eligi liajn vortojn. Li diris, ke en antikveco ĥaoso kaj akvo regis ĉie, sed Zeŭso volis teron aperi. Li ordonis al tero eltrinki marakvon trifoje. Kiam la tero trinkis la unuan fojon, apris mirakle montoj, kaj kiam li trinkis la duan fojon, etendiĝis vasta kamparo. Ezopo aldonis, "Se li trinkis la trian fojon, via metio estos senutila."

"Se oni mokridas tiujn, kiuj estas kapablaj ol ili mem, oni nur kaŭzas al si malagrablaĵojn."

225. Sinbananta Knabo

Iun tagon, kiam knabo sin banis en rivero, li renkontis danĝeron. Tuj antaŭ ol droniĝi, li vidis pasanton kaj laŭtvoĉe vokis al li. Tamen la pasanto riproĉis la knabon pro ties senpripensoj kaj aventuremo. La knabo respondis, "Bonvole elsavu min unue, antaŭ ol riproĉi min."

"Parolu, kiam tempo venas por paroli, kaj agu, kiam tempo venas por agi."

226. Leono kaj Kampulo

Leono kuris en bredejon de kampulo. Por kapti ĝin, li tuj firme fermis la pordon de la korto, tiel ke ĝi ne povis elkuris. Ĝi unue mortmordis kelkajn ŝafojn kaj poste sin ĵetis al bovoj. La kampulo timis, ke li mem endanĝeriĝos, li malfermis la pordon por lasi la leonon for. Post ĝia forkuro, lia edzino diris al la lamentanta edzo, "Meritite! Oni tenas sin malproksime de terura leono, kial vi ankoraŭ fermis ĝin?"

"Provokante la malamikojn, kiuj estas pli potencaj ol si mem, oni certe alportas suferon al si mem."

227. Ĉevalo kaj Azeno

Kiam azeno vidis, ke la mastro zorgas plene pri la ĉevalo kaj donas sufiĉe da furaĝo al ĝi, sed ĝi mem ne havas sufiĉe da branĵoj por manĝi kaj faras pezajn laborojn, ĝi triste diris al la ĉevalo, "Kiel feliĉe!" Kiam milito eksplodis, plene armitaj soldatoj rajdante ĉevalojn rapidis al batalejo kaj, spite al pluvo de kugloj, sturmis la malamikan pozicion. La ĉevalo malfeliĉe falis vundita. Vidinte tion, azeno ne plu sentis, ke la ĉevalo estas pli feliĉa ol ĝi, sed male pli kompatinda.

"Ne senkaŭze envidu aliajn, ĉar ĉiuj havas sian proprajn vivon, feliĉon kaj malfeliĉon."

228. Malbela Servistino kaj Afrodita

Antaŭe la mastro enamiĝis al malbela servistino. Ŝi beligis sin tre pompe per multe da mono por kompari sin kun la mastrino. Ŝi ankoraŭ oferadis al Afrodita, petante al ŝi farigi ŝin pli bela. En sonĝo, Afrodita diris al ŝi, ke ŝi ne donacos belon al ŝi pro ties oferaĵoj, kaj koleriĝis kontraŭ tiuj, kiuj konsideris ŝin bela.

"Tiuj, kiuj riĉigas sin per malicaj rimedoj, ne devas fieraci, forgesante sin mem, siajn pozicion kaj originan vizaĝon."

229. Lupo kaj Leono

Unufoje lupo rabis ŝafon el la grego. Kiam ĝi prenis ŝafon en la buŝo, ĝi renkontis leonon. Tiu tuĵ forrabis la ŝafon de ĝi. Starante malproksime, la lupo parolis al si mem, "Via rabado ne estas justa." Kun rideto, la leono respondis, "Do, ĉu ĉi tiu aĵo estas juste donacita al vi de via amiko?"

"Ŝtelistoj kaj rabistoj estas de la sama speco. Oni ne povas distingi, kiu estas bona kaj kiu estas malbona inter ili."

230. Infanoj kaj Ranoj

Kelkaj infanoj ludis ĉe laĝeto. Kiam ili vidis multajn ranojn, ili batis ilin per ŝtonoj. Kelkaj ranoj estis batmortigitaj. Tiam unu rano ŝovis sian kapon el akvo kaj diris, "Infanoj, bonvole ne batu. Por vi tio estas ludo, sed por ni tio estas perdo de vivo."

"Ne metu nian ĝojon surbaze de alies suferoj."

231. Kokoj kaj Fazano

Iu bredis kokojn en sia hejmo. Unutage, li renkontis hejmigitan fazanon en la bazaro kaj li aĉetis ĝin. Li metis ĝin kune kun la kokoj. Tiuj kokoj ĝin bekĉasis. La fazano pensis, ke ĝi estis ĉasita pro sia fremdeco. Post kelkaj tagoj, kiam ĝi vidis, ke tiuj kokoj interbatiĝis unu al la alia ĝis ili sangis kun rompita kapo, ĝi parolis al si, "Nun, mi ne plu plendas, ke ili maltraktas min, ĉar ili mem ne povas toleri unu al la alia."

"Se saĝuloj vidas, ke najbaroj kaj familianoj ne povas toleri unu al la alia, ili ne sentas stranga, ke ili ne akiras ilian toleremon."

232. Azeno, Koko kaj Leono

Iun tagon, koko kaj azeno vivis kune. Kiam malsata leono venis por atakis la azenon, la koko ekkokerikis. Timante la kokan kriadon, la leono forfuĝis. Vidinte, ke la leono timas eĉ la kokan

kriadon, la azeno pensis, ke la leono ne estas tia timiga, kaj ekĉasis post ĝi. Malproksime, kie ne povis aŭdiĝi la koka kokerikado, la leono subite sin turnis kaj formanĝis la azenon. Antaŭ ĝia morto, la azeno lamentis: "Kiel malfeliĉa mi estas! Kiel stulta mi estas! Mi ne povas esti kalkulata kiel lia rivalo, kial mi partoprenis en la batalo?"

"Ne subtaksu la malamikon. Konu kiel kapabla vi mem estas, sed ne montru vian kapablon antaŭ la potenca rivalo."

233. Riveroj kaj Maro

Kiam riveroj enfluas en la maron, ili plendas, "Nia akvo estas dolĉa kaj bongusta, sed vi igas nin netrinkebla akvo pro saleco." Kosciante, ke ili intence riproĉas lin, li diras, "Ne plu enfluu en min, tiel ke vi ne fariĝas sala."

"Oni devas vidi la ĝeneralan tendencon de disvolviĝa afero, sed ne alkroĉiĝas al bagateloj."

234. La Azeno, Kiu Transportas Salon

Azeno travadas la riveron, kunportante salon. Glitante pro mispaŝo, li stumble falas en la akvon. Salo solviĝas en la akvo. Kiam li stariĝas, li sentas malpezon kaj tre ĝojas. Unutage poste, li travadas la riveron kun spongo. Li pensas, ke, se li stumble falos, li certe sentos malpezon, kiam li stariĝos. Do, li intence faligas sin. Li ne atendas, ke la spongo sorbas akvon, kaj li ne plu stariĝas kaj droniĝas en la rivero.

"Kelkaj saĝuloj trafas suferojn pro sia saĝeco, kaj ili mem faras ion malutilan al si."

235. Leono kaj Liaj tri Konsilantoj

Leono, veniginte kapron, demandis al tiu, ĉu tiu povas flari malbonodoron en lia buŝo. Tiu respondis, "Jes." La leono formordis la kapon de tiu malsaĝulo. Poste, veniginte lupon, li metis la saman demandon al tiu. La lupu respondis, "Ne." La leono mordis la flatemulon ĝis sangelverŝo. Fine, li alvokis lupon kaj donis la saman demandon al tiu. Mezurante la situacion, tiu respondis, "Via reĝa moŝto, mi malvarmumiĝas kaj ne povas flari ajnan odoron."

"Ambigua kaj malklara sinteno donas nenian tenilon al aliaj por ataki."

236. Negro

Aĉetinte negran sklavon, iu pensis, ke lia haŭta koloro estas kaŭzita pro malzorgemo de lia antaŭa mastro. Reveninte hejmen, li volis purigi lian haŭton per sapo kaj akvo. Tamen la haŭta koloro de la sklavo neniom ŝanĝiĝis. Pro tio, li malsaniĝis pro penado.

"La denaskaĵo ĉiam tenas sian originan karakteron."

237. Fiŝistoj kaj Tinuso

Post longa penado en kaptado de fiŝoj, fiŝistoj akiris nenion. Ili sidis en boato deprimitaj. Tiam, ĉasata tinuso naĝe fuĝis kaj saltis ĝuste en ilian boaton. La fiŝistoj kaptis ĝin kaj vendis ĝin en la bazaro.

"Tio, kio ne povas esti akirita per tekniko, povas esti akirita per bonŝanco."

238. Vulpo kaj Pantero

Vulpo kaj pantero senĉese disputadis pri de siaj propraj belecoj, kiujn ili fanfaronis. La pantero superŝutis laŭdojn al la kolora strioj sur sia korpo, sed la vulpo diris, "Mi estas multe pli bela ol vi, ĉar mia beleco ne esprimiĝas sur la surfaco, sed en mia vigla cerbo."

"La beleco de saĝo superas tiun de la korpo."

239. Simio kaj Fiŝistoj

Sidante sur arbo, simio zorgeme observis la movojn de fiŝistoj, kiuj ĵetis reton por kapti fiŝojn. Post kelka tempo, ili retiris la reton por preni manĝon. Deirinte de la arbo rapide, la simio volis imiti iliajn movojn. Sed kiam li prenis la reton, li jam implikiĝis en ĝi kaj preskaŭ droniĝis. Li parolis al si mem, "Meritite! Mi ankoraŭ ne ellerni ĵeti la reton, ne paroli pri kaptado de fiŝoj."

"Ne imitu senpripense la movojn nedecajn al vi mem!"

240. Falko kaj Sterkoskarabo

Falko pene ĉasis leporon, kiu ne povis akiri helpon alian ol kuri plenforte. Tiam, vidinte sterkoskarabon, ĝi petis helpon de tiu. Konsolante la leporon, la sterkoskarabo petegis al la falko ne forkapti la leporon, kiu deziris helpon. Tamen spite al la petego de la malgranda sterkoskarabo, ĝi formanĝis la leporon. La sterkoskarabo sentis profunda bedaŭron kaj ofendiĝon. Ekde tiam, ĝi gvatis la neston de la falko. Se la falko nur naskis ovojn, ĝi flugis alten kaj puŝi la ovojn malsupren por rompi ilin. Pro tio, la falko serĉadis rifuĝejon. Fine, ĝi eĉ flugis al Zeŭso, petante al tiu doni sekurejon por kultivi idojn. Zeŭso permesis al ĝi naski ovojn sur liaj genuoj. Sciinte pri tio, la sterkoskarabo rulis sin en grandan sterkobulon kaj flugis alten super Zeŭso. Ĝi sin ĵetis sur liajn genuojn. Zeŭso subkonscie stariĝis por senigi la sterkobulon, sed senintence defaligis la ovojn de la falko. Laŭ legendo, ekde tiam, kiam venas la tempo por aperado de sterkoskaraboj, la falko ne kovis idojn.

"Ne malestimu aliajn, ĉar neniu estas tro malforta por venĝi pro ofenditeco."

241. Blankhara Viro kaj Liaj Amatinoj

Blankhara viro havas du amatinojn, maljunan kaj junan. La maljuna opinias, ke, se ŝi rilatiĝas kun juna viro, oni primokas ŝin. Kiam li venas al ŝi, ŝi senĉese eltiras la nigrajn harojn el lia kapo. Por kaŝi de aliaj la fakton, ke ŝi havas maljunan amaton, la juna amatino senĉese eltiras liajn blankajn harojn. Tiel, ili alterne eltiras liajn harojn, ke li fariĝas kalva.

"La aferoj, kiuj ne kongruas, estas malutilaj."

242. Kaprino kaj Vitujo

Kiam la vitujo elkreskigas ŝosojn freŝe verdajn, la kaprino impertinente formanĝas ĝiajn delikatajn foliojn. La vitujo diras al la kaprino, "Vi estas tre kruela. Kial vi damaĝis miajn novajn ŝosojn? Ĉu ne troviĝas herboj sur la tero? Eĉ se vi formanĝas miajn foliojn, vi ankoraŭ estos mortigita kiel oferaĵo. Tiam mi elverŝos sur vian korpon per la vino fermentita per vinberoj."

"Tiuj, kiuj eĉ ne scias protekti delikatajn ŝosojn, meritas riproĉojn."

243. Malsana Milvo

La milvo, kiu baldaŭ mortos pro malsano, diras al sia patrino, "Panjo, ne tristu! Rapide preĝu al dioj, ke ili benu mian vivon." La patrino respondis, "Ve! Mia infano, kiu dio kompatas vin? Preskaŭ ĉiuj dioj estas ofenditaj de vi, pro tio, ke vi ŝtelas la oferaĵojn prezentitaj de homoj sur la altaro."

"Se oni volas helpon de amikoj en danĝero, oni devas konstrui amikecon en ordinaraj tagoj."

244. Knabo kaj Ramio

Knabo estis pikita de ramio pro malzorgo. Rapide kurinte hejmen, li diris al sia patrino, "Mi nur tuŝetis ĝin, sed ĝi pikis min dolorige." La patrino diris, "Ĝuste pro tio, ĝi pikis vin. Sekvafoje, kiam vi renkontos ramion, estu brava preni ĝin per manplato. Tiel ĝi fariĝos softa kiel silko kaj ne plu pikos vin."

"Multaj cedas al malmoleco, sed ne al moleco."

245. Fiŝistoj, Kiuj Retkaptas Ŝtonojn

Kiam fiŝistoj retiras la reton, ili ĝoje saltetas pro peza tiro. Ili pensas, ke ili kaptas multe da fiŝoj unutage. Neatendite, kiam ili tiras la reton sur la bordon, ili trovas neniun fiŝon krom ŝtonoj kaj aliaj aĵoj en la reto. Ili estas tre deprimitaj. Ne povi kapti fiŝojn estas nenio, sed ili sentas ĉagrenon, pro tio, ke la fakto estas ĝuste mala al ilia antaŭvido. Maljuna fiŝisto el ili diras, "Amikoj, ĝojo ĉiam paras kun malĝojo, ĝuste kiel paro da fratinoj. Ni jam ĝojis antaŭe, sed nun ni

devas suferi iom da malĝojo."

"Vivo havas mil kaj mil ŝanĝiĝojn, ĝuste kiel subita ŝtormo venas en suna vetero. Ne malĝoju pro malsukceso."

246. Tri Metiistoj

Urbo estas sieĝita de malamika armeo. La loĝantoj de la urbo kolektiĝas por interkonsiliĝi pri la rimedoj kontraŭ la malamiko. Masonisto elstariĝas, proponante, ke oni uzu brikojn kiel materialojn en kontraŭbatalo; ĉarpentisto proponas, ke la plej bona metodo estas uzi lignojn por kontraŭbatali la malamikon; ledisto stariĝas kaj diras, "Sinjoroj, mi ne konsentas pri viaj opinioj. Miaopinie, nenio estas pli bona ol ledoj kiel kontraŭbatala materialo."

"Oni kutimiĝas konsideri problemojn de la angulo de si mem kaj insistas, ke tiuj aĵoj konataj al ili estas la plej bonaj."

247. Azeno kaj Lia Ombro

Por vojaĝi malproksimen, veturanto dungis azenon. Tiutage pro varmega vetero kun ardanta suno, li haltis por ripozi. Li kaŝis sin en la ombro de la azeno por ĝui malvarmeton kaj eviti la ardan sunlumon. Pro tio, ke la ombro de la azeno nur sufiĉas por unu homo, la veturanto kaj la mastro de la azeno freneze disputadis pri la ombro. Ambaŭ opiniis, ke ili havas rajton posedi la ombron. La mastro insistis, ke li nur luis azenon mem, sed ne ties ombron. Tamen, la veturanto diris, ke li dungis la azenon inkluzive de ties ombro. Ili senĉese disputadis, tiel ke ili interbatiĝis unu al la alia. Kiam ili interbatiĝis, la azeno forkuris.

"Oni ofte disputadis pri bagateloj, tiel ke ili perdas la plej granvan aĵon."

248. Malsataj Hundoj

Kelkaj malsataj hundoj vidis felon trempitan en la rivero, kaj ili penis atingi ĝin, sed vane. Sekve de tio, ili venis al la interkonsenton, ke, se ili ĉiuj fortrinkos la riverakvon, ili povos akiri la felon. Rezulte, antaŭ ol ili akiris la felon, iliaj ventroj jam ŝveliĝis ĝis rompiĝo de la riverakvo.

"Se oni pene deziras la apenaŭ akireblan profiton sen konsideri pri siaj fortoj, oni ne nur ne akiras esperitan aĵon, sed pagas gravan koston."

249. Leono kaj Virbovo

Leono volas mortigi virbovon per artifiko. Do, li diras al la virbovo, "Amiko, se vi volontas, mi mortigos ŝafon por regali vin." Li pretas mortigi lin, kiam li kuŝigos sin por manĝi. Alirinte al la leono, la virbovo nur vidas multajn kuprajn pelvojn kaj ferajn forkegojn anstataŭ la ŝafon, kaj li foriris sen vortoj. La leono riproĉe demandas al li, kial li foriris senkaŭze kaj sensone. Li respondis, "Mi faris tion laŭkaŭze, ĉar mi vidis, ke tiuj iloj estos uzita ne por manĝi ŝafon, sed bovon."

"Tiuj saĝuloj povas travidi la artifikon de la malamiko pere de supraĵaj indikaĵoj."

250. Alciono

Alciono, kiu loĝas ĉe la maro, ŝatas dezertan lokon. Laŭ la legendo, por eviti la homan kapton, ŝi ofte konstruas sian neston sur rokoj apud la maro. Iufoje, kiam venas la sezono por ŝi kovi ovojn, la alciono iras al la mara kabo kaj elektas la rokon ĉe la maro, kie ŝi konstruas sian neston. Unutage, kiam ŝi eliras por serĉis manĝaĵon, subite leviĝas furioza vento. La altaj ondoj sin ĵetas sur la rokon kaj forportas la neston kun birdeto. Post kiam ŝi revenas, vidinte la tragikan scenon, li ĉagrene diris, "Kiel malfeliĉa mi estas! Mi fuĝas ĉi tien por eviti kapton sur la tero, kiu scias, ke la maro ankaŭ ne dependeblas."

"Kiam oni zorgeme singardas kontraŭ la malamiko, neatendite ili falas en la manon de amikoj pli insidaj ol la malamikoj."

251. Paŝtisto kaj la Maro

Paŝtisto paŝtis ŝafojn sur la herbejo apud la maro. Kiam li vidis la maron trankvila kaj obeema, li ekpensis pri negocado per mara vojaĝado. Por tio, li forvendis siajn ŝafojn, aĉetis jujubojn kaj enŝipigis ilin por negocado. Neatendite leviĝis ŝtormo sur la maro. Kiam la ŝipo estis sinkonta, li ne devis ne forĵeti ĉiujn varojn de sur la ŝipo kaj evitis la danĝeron, veturante en malplena ŝipo. Post longa tempo, kiam iu venis al la marbordo, li okaze vidis la tranvilan maron kaj multe laŭdis la maron. La paŝtisto diris al li, "Bona amiko, la maro denove deziras jujubojn, tial ĝi ŝajnas tiel trankvila."

"Oni lernas en la danĝero."

252. Hirundo kaj Boao

Kiam hirundo forflugis el la nesto konstruita en juĝejo, boao kaptis la okazon rampi en la hirundan neston kaj formanĝis ĉiujn hirundidojn. Reveninte, la hirundo trovis la neston malplena kaj sentis plej grandan malĝojon. Alia hirundo alflugis por konsoli ŝin kaj diris al ŝi, ke ŝi ne estas la nura patrino perdinta idojn. Ŝi respondis, "Mi dronis en tiel granda malĝojo, ne nur pro tio, ke mi perdis idojn, sed pro tio, ke la loko de okazintaĵo estas la loko, de kie ĉiuj viktimoj povas akiri helpon."

"Katastrofo ofte venas el la plej neatendita loko, kio plej malĝojigas."

253. Mastrino kaj Servistinoj

Estis diligenta mastrino, kiu dungis kelkajn servistinojn. Ĉiunokte, kiam koko ekkokerikis, ŝi vekis ilin por fari laborojn. Pro laborado de mateno ĝis mokto, ili elĉerpiĝis, tiel ke ili malamegis la kokon. Ili decidis mortigi la kokon, ĉar ili opiniis, ke la koko krie vekas la mastrinon antaŭ

tagiĝo, tiel ke ili suferas. Tamen post mortigo de la koko, ili suferis des pli da malfeliĉo. Ĉar la mastrino ne sciis la tempon, ŝi ĉiam vekis ilin pli frue por labori.

"Multaj homoj kaŭzas malfeliĉon por si mem."

254. Avarulo

Avarulo forvendis ĉiujn siajn posedaĵojn kontraŭ ora peco, kiun li enterigis ie sekrete. Ĉiutage li iris pririgardi sian trezoron. Paŝtisto, kiu paŝtis proksime, zorgeme observis lin kaj konis la veron. Profitante de lia foresto, li elfosis kaj forportis ĝin. Kiam la avarulo revenis, trovinte la oran pecon en la fosaĵo ŝtelita, li ploregis, frapetante sian bruston. Vidinte lin tiel malĝoja, iu pridemandis al li pri la kialo kaj diris, "Ej, amiko, ne malĝoju. Kvankam vi aĉetis tiun oran pecon, vi tamen ne vere posedis ĝin. Prenu ŝtonpecon kaj enterigu ĝin ĉi tie anstataŭ la oran pecon. Se vi nur mense prenos ĝin kiel la oran pecon, vi certe ĝojos. La efiko neniom malsamas ol vi vere posedas la oran pecon. Laŭ mi, kiam vi posedis la oran pecon vi neniam utiligis ĝin."

"Ĉiuj posedaĵoj, se ne utiligitaj, egalas al nenio."

255. Hieno kaj Vulpo

Laŭlegende, hienoj ŝanĝas sian sekson ĉiujare, viran aŭ inan. Hieno, vidinte vulpon, riproĉas al li, ke li ignoras lin, kiam li volas amikiĝi kun li. La vulpo respondas, "Ne riproĉu min, sed riproĉu vin mem, ĉar mi ne scias, ĉu mi prenas vin kiel amikinon aŭ amikon."

"Temas pri tiuj, kiuj havas ambiguan sintenon."

256. Vulpoj Ĉe Majantros Rivero

Iutage multaj vulpoj kolektiĝis ĉe Majantros Rivero por trinki la akvon. Sed, pro torenta rapideco de la riverfluo, ili nur vane parolis pri ĝi, kaj neniu kuraĝis ensalti ĝin. Unu el ili primokis la malkuraĝon de siaj kunuloj. Por montri sin pli kuraĝa ol aliaj, li, levante sian kuraĝon, saltis en la riveron. La torenta riverfluo forportis lin al la rivermezo. La vulpoj sur la bordo diris al li, "Ne forlasu nin. Revenu tuj. Diru al ni, de kie estas sekure por ni trinki la akvon." La vulpo forportita de la akvo respondis, "Mi volas liveri leteron al Milidu. Post kiam mi revenos de tie, mi diros tion al vi."

"Tiuj, kiuj ŝatas fanfaroni sin, ofte kaŭzas malfeliĉon al si mem."

257. Fanfaronanta Atleto

Pro manko de kuraĝo en konkurso, atleto ofte estis riproĉata, kaj li devis fari vojaĝon. Post kelka tempo, kiam li revenis, li fanfaronis, ke li partoprenis en konkurso multfoje en multaj urboj kaj lia kuraĝo superis aliajn, kaj ke li saltis tre longe en Rod-Insulo, kaj eĉ la ĉampiono de Olimpikoj ne povis rivali kontraŭ li. Li aldonis, ke, se tiamaj spektantoj venus ĉi tien, ili povus

pruvi tion. Tiam, apudstaranto diris, al li, "Ej, amiko, se ĉio, kion vi diris, estas vera, neniu atestanto estas bezonata. Prenu ĉi tien kiel Rodo-Insulon. Vi saltu!"

"Multe da paroloj pri tiuj aferoj, kiujn oni facile pruvi per faktoj, estas superflujaj."

258. Lupo kaj Ĉevalo

Lupo vidis abundon da hordeoj en kamparo. Kvankam ili allogas orflavaj, ili tamen ne estas nutraĵo por li, kaj li foriris. Post nelonge, li renkontis ĉevalon kaj kondukis lin al la kamparo. Li diris, ke li domaĝas manĝi ĉi tiujn hordeojn kaj restigas ilin al la ĉevalo, ĉar li ŝatas aŭskulti la belajn voĉojn de dentoj de la ĉevalo dum maĉado de herboj. La ĉevalo respondis, "Hej, amiko, se hordeoj estus via nutraĵo, vi certe ne ŝatus aŭskulti la voĉon de mia maĉado de herboj anstataŭ zorgi pri via ventro."

"Kvankam tiuj homoj kun malica intenco komunikas la plej bonan informon, ili tamen faras tion kun malbona intenco. Oni ne kredas ilin."

259. Maljuna Leono

Maljuna kaj malforta leono kuŝis sur la tero lastspire pro malsano. Apro alkuris kaj forte mordis lin, vengante lin pro sia vundo fare de li. Post kelka tempo, sovaĝa bovo pikis lin per siaj kornoj, prenante lin kiel malamindan malamikon. Kiam azeno vidis, ke oni povas agi libere kontraŭ la mamuta besto, li frapis lin je la kapo per siaj hufoj. La leono je la lasta spiro diris, "Mi jam suferis barbarajn agojn de la potencaj bestoj, kaj plie mi devas honteme elteni humiligon de vi pajaco. Mi ne fermos miajn okulojn kiam mi mortos."

"Kiajn ajn gloron oni ĝuis en la pasinteco, oni ne povas eviti alies nerespekton kaj vengon, post kiam ili perdas sian gloron."

260. Vulpo kun Pufiĝinta Ventro

Malsata vulpo serĉis manĝaĵon ĉie. Kiam li vidis panon kaj viandon restigitajn de paŝtistoj en la kavo de arbo, li tuj sin ŝovis por manĝi. Li manĝis kaj manĝis ĝis lia ventro pufiĝis. Kun granda peno, li neniel sin elŝovis el la kavo. Li veadis ene. Alia vulpo preterpasis tien. Aŭdinte lian ĝemadon, li demandis al li pri la kialo. Kiam li informiĝis pri la kialo, li diris al li, "Vi honeste restu tie ene. Ĝis kiam vi fariĝos kiel vi estis, vi facile eliris."

"Tempo povas solvi malfacilajn problemojn."

261. Hermeso kaj Skulptisto

Volante scii, kiom homoj respektas lin, Hermeso aliformigis sin kiel mortemulon kaj venis al la butiko de skulptisto. Vidinte la statuon de Zeŭso, li demandis, kiom da mono ĝi kostas. La skulptisto postulis unu arĝentan dolaron. Ridetante, li ree demandis, kiom da mono kostas la

statuo de Hera. La skulptisto postulis pli da mono. Kiam li vidis sian propran statuon, li pensis, ke, kiel dio de riĉeco, li estas misiito de la Dio, kaj ke lia statuo estas pli valora. Fingromontrante al sia statuo, li demandis, kiom da mono oni bezonas por aĉeti ĝin. La skulptisto respondis, "Se vi aĉetos tiujn du statuojn, mi donacos ĉi tiun senpage."

"Tiuj, kiuj ĉasas vantecon, ĉiam estas malestimataj."

262. Astronomo

Astronomo kutimis observi stelojn nokte. Iun tagon, kiam li absorbite observis la ĉielon en antaŭurbo, li falis en puton pro malzorgemo. Li laŭte kriis. Kiam homo en proksimo aŭdis lian krion, li, post sciado pri a kialo, diris al li, "Amiko, vi atente observas la ĉielon, dum vi neglektas la aferojn sur la tero."

"Unue oni devas bone fari la plej ordinarajn aferojn sur la tero antaŭ ol koni la profundajn aferojn sur la ĉielo."

263. Muelisto kun Lia Filo Kaj Azeno

Muelisto kaj lia filo pelis sian azenon por vendi en bazaro. Post nelonge, ili renkontis virinojn, kiuj kolektiĝis ĉe la puto, parolante kaj ridante. Unu el ili diris, "Vidu, ĉu vi vidis tiajn homojn, kiaj prefere piediras anstataŭ rajdi la azenon." Aŭdinte tion, la maljunulo rajdigis sian filon sur la azenon. Plue poste, ili renkontis kelkajn disputantajn maljunulojn. Unu el ili diris, "Jen vidu. Tio pruvas, kion mi ĵus diris. Nuna socia moro tute ne donas atenton al respektado al la maljunaj. Vidu, tiu mallaborema infano rajdas sur la azeno, dum lia grandaĝa patro piediras. Malsupreniru, vi etulaĉo! Kial vi ne lasu vian maljunan patron ripozigi liajn lacajn kruojn!" La maljuna muelisto malsuprenirigis sian filon el la azeno, kaj li mem rajdas sur ĝin anstataŭe. Post nelonge, ili renkontis grupon da virinoj kaj infanoj, kelkaj el kiuj kriis, "Vi sentaŭgula maljunulo, kial vi rajdas sur la azeno, dum la kompatinda infano elĉerpiĝis pro kurado sekvante vin?" La honesta muelisto tuj rajdigis sian filon malantaŭ lin.

Proksime al la bazaro, vidante ilin, urbano demandis, "Amiko, respondu, ĉu la azeno apartenas al vi?" La maljunulo respondis, "Jes." La urbano diris, "Oni ne povas imagi tion. Laŭ via maniero de rajdado sur la azeno, estus pli bone por vi porti la azenon ol vi rajdas sur ĝi." La maljunulo konsentis, "Ni agu laŭ via admono." Tiel, li kaj lia filo desaltis de sur la azeno. Ili kunligis la kruojn de la azeno kaj portis ĝin per ligna stango sur siaj ŝultroj. Kiam ili preteriris la ponton ĉe la bazaro, multaj alvenis ĉirkaŭ ilin kaj primokis ilin. Bruado kaj stranga portado malĝojigis la azenon. Ĝi plenforte streĉrompis la ŝnuron kaj stangon kaj falis en la riveron.

Tiam, la maljunulo, kolera kaj honta, forkuris rapide laŭ la mallarĝa vojo al la hejmo.

"Ĉio ajn ne povas kontentigi ĉiujn. Se oni volas kontentigi ĉiujn, la rezulto estas, ke neniu kontentiĝas."

264. Homoj Kiuj Disputadis pri Dioj

Du homoj disputadis ĝis ruĝiĝo pri kiu havas pli grandan povon inter Tezeo kaj Heraklo. Tiuj du dioj koleriĝis pro tio kaj konfiskis terpecon de unu el ili.

"Kritika Komentado pri la mastro alportas malutilon."

265. Cervo kaj la Leono en Kavono

Cervo forkuris de ĉasado de ĉasisto kaj enkuris en la kavon, kie leono loĝis. Apenaŭ li eniris, li estis kaptita de la leono. Antaŭ sia morto, li diris, "Ve al mi. Mi fuĝis de la ĉasisto, tamen mi prezentis min al la plej feroca besto."

"Iuj, por eviti pli malgrandan danĝeron, faligis sin en la grandan danĝeron."

266. Dolfino, Baleno kaj Blankfiŝo

Dolfino kaj Baleno interbatalis. La batalo daŭris longe kaj fariĝis pli kaj pli furioza. Tiam blankfiŝo alnaĝis kaj persvadis al ili ĉesi la bataladon. Sed la dolfino diris, "Ni preferus batali ĝis morto ol akcepti vian persvadadon."

"Iuj, kiuj mem estas negravaj, eĉ pretendas sin herooj, kiam malpaca tempo venas."

267. La Cervo Ĉe la Fonto kaj Leono

Pro soifo, cervo rapidis al fonto. Trinkante la dolĉan fontakvon, li pririgardis sian ombron sur la akvo. Kiam li vidis la paron da siaj sveltlongaj kornoj, li sentis fieron, sed kiam li vidis siajn maldikajn kaj longajn kruojn, li sentis malĝojon. Dum li absorbiĝis pri la pririgardado, leono alrapidis. Sin turninte, li forfuĝis plenforte kaj lasis la leonon malproksime malantaŭ li, ĉar lia forto sin montris sur liaj kruoj, dum la forto de la leono sur la koro. Sur la vasta ebenaĵo, li ĉiam antaŭkuris super leono por sin savi. Sed en la arbaro, liaj belaj kornoj implikiĝis sur la branĉoj kaj li neniel povis kuri. Rezulte, li estis kaptita de la alkuranta leono. Antaŭ la morto, li diris al si mem, "Kiel malfeliĉa mi estas! Mi estas savita de tio, kion mi ne ŝatas, sed perdas la vivon pro tio, kion mi fidis kaj amas."

"Belaĵo ne certe estas utila, eĉ malutila, dum nebelaĵo praktika en kriza momento."

268. Vulpo kaj Krokodilo

Vulpo kaj krokodilo disputadis kiu el iliaj familioj estas pli distinga. Post detala priskribado pri grandaj faroj de siaj prapatroj, la krokodilo diris, ke unu el liaj prapatroj oficis kiel administranto de sportstadiono. Tamen la vulpo diris, "Eĉ se vi ne eldiris, mi povas rigardi el via haŭto, ke vi estas hardita multajn jarojn."

"Fakto parolas pli laŭte ol elokventenco."

269. Vulpo kaj Hundo

Ŝtelirinte en la stalon de ŝafoj, vukpo levprenis ŝafidon kaj malsincere karesis ĝin. Hundo demandis al li kion li faras. Aŭdiĝis la respondo, "Mi amuze ludas kun ĝi." La hundo avertis, "Nun se vi ne forlasos la ŝafidon, mi regalos vin per hunda karesado."

"Temas pri maliculoj kaj stultaj ŝtelistoj."

270. Timema Soldato kaj Korvo

Timema soldato iris por batali. Kiam korvo eligis laŭtan kriadon, li tuj demetis armilon kaj restis senmova. Post kelka tempo, kiam li prenis la armilon kaj antaŭeniris, la korvo laŭtkriis denove. Li haltis kaj diris, "Vi plengorĝe krii, sed ne manĝu mian karnon."

"Temas pri timemuloj."

271. Vulpo kaj Leono

Antaŭe vulpo kaj leono loĝis kune. La vulpo kutime servis kiel la lakeo de la leono. La vulpo ofte elpelis bestojn el la arbaro, dum la leono kaptis ilin. Ili ĉiam dividis ĉasaĵojn laŭ sia merito. Tamen la vulpo enviis, ke la leono gajnis tro multe, kaj ne volis helpi lin elpeli la bestojn. Li sole eniris la arbaron por kapti ĉasaĵon. Kiam li estis preta kapti ŝafon, li estis kaptita de ĉasisto.

"Estas pli bone vivi sekure kiel ordinara homo ol vivi timeme kiel reĝo."

272. Vulpo kaj Enkaĝa Leono

Leono estis fermita en la kaĝo. Vidinte tion, vulpo sentime aliris kaj laŭtevoĉe insultis la leonon. La leono diris al ĝi, "Ne estas vi, kiu insultas min, sed mia malfeliĉo."

"La potenculoj trafataj de malfeliĉo ofte estas malestimataj de malalteranguloj."

273. Disputado pri Deveno inter Vulpo kaj Simio

Dum vojirado, vulpo kaj simio disputadis pri kies deveno estas pli distingita. Post kiam ili fanfaronis pri si mem, ili venis al tombejo. Turninte sian kapon, la simio ekploregis. La vulpo ne sciis pri la kialo kaj tuj demandis, kial li ploras. Fingromontrante la tombŝtonon, la simio diris, "Kial mi ne malĝojas, kiam mi vidas la tombŝtonojn de la sklavo emancipitaj kaj regitaj de miaj prapatroj?" La vulpo diris, "Vi penu fanfaroni kaj trompi, neniu el ili povas stariĝi por refuti vin."

"Kiam neniu faras refuton, tiuj, kiuj mensogas, des pli fanfaronas."

274. Kampulo kaj Azeno

Estis maljuna kampulo, kiu loĝis en la kamparo kaj neniam iris al la urbo. Li postulis al siaj familianoj kunporti lin al la urbo. Ili lasis lin sidi sur la ĉaro tirata de paro da azenoj kaj diris al li, "Se vi nur pelos la azenojn, ili kondukos vin al la urbo." Dumvoje, subite leviĝis ŝtormo kaj la ĉielo malheliĝis. La azenoj perdis la vojon kaj iris al la rando de klifo. Vidante, ke danĝero minacas, la maljunulo diris, "Zeŭso, ĉu mi ofendis vin? Vi volas puni min per falmortigo, kaj vi volas, ke mi mortu nek kun glora ĉevalo nek kun nobla mulo, sed kune kun etaj azenaĉoj!"

"Oni devas morti glore kaj impone."

275. Homo, Kiu Ne Povis Plenumi Sian Voton

Malriĉulo malsaniĝis kaj lia malsano pli kaj pli serioziĝis. Kuracistoj diris, ke li ne havas ajnan esperon. Sed li ankoraŭ preĝadis al dioj, ke se li povos resaniĝi, li certe oferos cent bovojn kaj donacos horizontalan tabulon kun laŭdaj vortoj al la templo. Lia edzino, kiu staris apud li, demandis, "De kie vi gajnos tiun sumon da mono por fari tion?" Li respondis, "Ĉu vi kredas, ke la dioj bezonas monon kaj oferaĵojn por resanigi min?"

"Tiuj, kiuj senpripense faras voton, ne povas plenumi sian voton."

276. Murdinto

Ĉasata de la parencoj de la viktimo, murdinto fuĝis al la bordo de Nilo Rivero. Renkonte al alvenanta lupoj, li panike surgrimpis arbon ĉe la rivero kaj sin kaŝis. Kaj sur la arbo li vidis serpenton alrampi al li. Pro timo, li ensaltis en la riveron. Kaj aligatore tie atendis kaj formanĝis lin.

"Por la krimuloj, ne estas sekura, ĉu surtere aŭ enaere aŭ enakve."

277. Kampulo kaj Fortuno

Plugante la teron, kampulo trovis orpecon. Li konsideris, ke ĝi certe estas donacita de Tera Diino. Sekve, li ĉiutage faris oferadon al ŝi. Fortuno alvenis kaj diris al li, "Ej, amiko, la orpeco estas la donaco donita de mi por pliriĉigi vin. Kial vi pensas ĝin kiel favoron de Tera Diino? Se vi ne havas tian ŝancon, la orpeco eble falas en alies manon. Tiam vi certe plendas kontraŭ mi Fortuno."

"Homoj devas rekoni sian favoranton kaj danki al li."

278. Kampulo kaj Vulpo

Malbonkora kampulo tre enviis la bone kreskantajn plantaĵojn en la kampo de sia najbaro, kaj

volis ruinigi tiujn plantaĵojn. Pro tio, profitante de kaptado de vulpo iutage, li ŝtele metis brulantan lignon en la kampon de sia najbaro. La vulpo, ku ĝuste preterpasis, laŭ la instrukcio de Dio, reĵetis la brulantan lignon en lian kampon kaj forbruligis ĉiujn plantaĵojn en la kampo.

"Tiuj, kiuj volas fari malutilon al aliaj, certe kaŭzos malutilon al si mem. Dio neniel forlasas iun ajn malbonulon."

279. Ruzulo

Ruzulo vetis kun alia homo. Li volis pruvi, ke la instrukcio de Dio en Delfo estas falsa. Je la difinita dato, kun eta pasero en mano ŝovita en la poŝo de la surtuto, li iris en la templon kaj staris antaŭ Dio. Li demandis al Dio, ĉu la aĵo en lia mano estas viva aŭ senviva. Li pensis, ke se Dio diros "senviva", li elpoŝigos la vivan paseron; se Dio diros "viva", li strangolos la paseron unue en la poŝo kaj elpoŝigos ĝin. Dio, travidinte lian malnoblan artifikon, diris, "Junulo, ĉesigu vian artifikon! Tio, kio estas en via mano, ĉu ĝi estas viva aŭ senviva, tute dependas de vi!"

"Dio ne devas esti profanita."

280. Kampulo kaj Arbo

En la kampo de kampulo kreskis arbo, ne tre dika, kiu servis nur kiel loĝloko de paseroj kaj ĉirpemaj cikadoj. Pensante, ke tiu arbo ne tre utilas, li volis hakfaligi la arbon. Kiam li faris unu hakon al ĝi per hakilo, tiuj cikadoj kaj paseroj petis al li, ke li ne faligu ilian hejmon kaj lasu ĝin kreski en la kampo, kaj ke ili kantas por ĝojigi lin. Ignorante ilin, li faris la duan kaj trian hakojn ĝis aperis truo en la arbo pro hakado. Tiam li trovis en la truo abelujon kaj mielon. Gustuminte la mielon, li tuj forĵetis la hakilon. Li ne nur ne hakis la arbon, sed ankaŭ protektis ĝin zorgeme.

"Taksi profiton kaj maltaksi justecon estas natura dispozicio de iuj homoj."

281. Viktimoj

Riĉa komercisto de Ateno faris vojaĝon en la maro kun aliaj. Iutage, subite leviĝis ŝtormo el la maro kaj la ŝipo renversiĝis en ventego kaj ondegoj. Tiam aliaj penis naĝi por sin savi, sed nur la atenano senĉese preĝadis al Atena, votante, ke, se li estos savita, li certe donacos multe da oferaĵoj. Alia viktimo alnaĝis apud lin kaj diris al li, "Eĉ se Atena protektas vin, vi ankaŭ devas movi viajn manojn!"

"Kiam oni petas helpon de Dio, ili devas mem elpensi metodojn por fari ion."

282. La Homo, Kiu Trovis la Oran Leonon

Antaŭe, timema kaj avida riĉulo trovis oran leonon. Li parolis al si, "Mi ne scias, kion fari por tio. Mi estas konfuzita en la koro kaj ne povas fari decidon. Unuflanke mi avidas je mono kaj aliflanke mi estas timema. Kiel pri ĉi tiu bonŝanco? Kiu dio kreis la oran leonon? Tiu ĉi afero

plenigas mian koron per kontraŭdiroj. Mi amas oron, sed mi timas la leonon el oro. La deziro en la koro instigas min por preni ĝin, sed mia temperamento persvadas min malantaŭeniri. Ve, bonŝanco venas, sed mi ne kuraĝas akcepti ĝin. La trezoro ne ĝojigas min. La dio donas al mi bonon, sed ĝi ne akirebla, kvankam videbla. Kio estas tio? Kiel mi devas fari? Kian metodon mi devas uzi? Mi devas reveni hejmen por kunporti familianojn kaj ili kaptos ĝin per kuna forto, sed mi devas observi starante malproksime."

"Temas pri tiuj, kiuj ne nur avidas je mono, sed ankaŭ timas katastrofon."

283. Kampulo kaj Lupo

Demetinte la plugil-jugon el bovo, kampulo kondukis ĝin por trinki akvon. Tiam feroca malsata lupo eliris serĉi manĝaĵon. Vidinte la plugilon, ĝi komence nur lekis la jugon de la plugilo. Kiam ĝi flaris la guston de la bovo, ĝi senceie ŝovis sian kolon en la jugon. Kaj rezulte ĝi ne povis sin eltiri kaj vole nevole tiris la plugilon por plugi la kampon. Kiam la kampulo revenis kaj vidis ĝin, li diris, "Ho, fiaĵo! Mi deziras, ke vi de nun forĵetas malbonon kaj faras bonon. Revenu por plugi la kampon."

"Kvankam iuj aĉuloj faras bonon, tamen tio ne venas de ilia intenco, sed de ilia senhelpeco."

284. Trompisto

Iu estis alnajlita al la lito pro serioza malsano. Li senespere preĝis al dioj, ke se ili resanigos lin, li certe oferos cent bovojn. Por testi lin, ili resanigis lin per panaceo. Sed post kiam li ellitiĝis, li ne ofere dankis al dioj per veraj bovoj. Li faris bovojn el faruno kaj forbruligis ilin sur la altaro, preĝante, "Dioj, bonvole akceptu mian promeson." Tiam dioj konsideris, ke li sakrilegis kontraŭ ili per trompado. Ili aperis en lia sonĝo kaj volis lin iri al la maro per la vortoj, ke tie li povos trovi mil dolarojn. Vekiĝinte, li tre ĝojis kaj kuris al la marbordo. Rezulte li renkontis piratojn kaj kaptiĝis de ili por vendi kontraŭ mil dolaroj.

"Temas pri trompisto."

285. Najbaroj de Ranoj

Du ranoj loĝis najbare. Unu loĝis en profunda lageto malproksime de la granda vojo, kaj la alia en akva fosaĵo sur la vojo. La rano, kiu loĝis en profunda lageto, amike persvadis tiun transloĝiĝi ĉe lin, dirante, ke tiu vivos pli bone kaj sekure. Sed lia najbaro diris, ke li ne volas forlasi la lokon, al kiu li jam alkutimiĝas, kaj ke li ne ŝatas transloĝiĝi tien kaj alien. Pro tio, li premmortiĝis de pasanta veturilo.

"Tiuj, kiuj alkutimiĝas al medio kaj ne volas ŝanĝi sian loĝejon, ne nur ne povas vivi bone, sed estas ĝenataj de la malnova medio, kaj la vivo estas minacata de danĝero."

286. Homoj kaj Zeŭso

Laŭ legendo, Dio unue kreis animalojn kaj donis al ili aŭ forton aŭ rapidecon aŭ flugilojn. Kiam li kreis homon, la homo havis nenion krom nuda korpo. Tiu demandis al Dio, "Ĉu vi ne volas doni al mi ion?" Zeŭso diris, "Ĉu vi ne vidas la donacon, kiun mi donas al vi? Ĝi estas la plej granda donaco, ĉar vi havas penson. La penso, ĉu donita al dio aŭ al homo estas potenca, pli potenca ol ĉiuj fortoj kaj pli rapida ol la plej granda rapideco."

Tiam la homo sentis, ke la donaco donita de dio estas plej valora, kaj esprimis dankon al dioj, kaj foriris dankeme.

"Penso estas la plej granda rekompenco, la plej speciala donaco, kaj ĝi estas la plej rimarkinda distingo disde la animaloj."

287. Homo kaj Vulpo

Homo rigardis vulpon kiel malamikon, ĉar tiu ofte faris malutilojn al li. Iutage, li kaptis vulpon kaj volis forte revenĝi ĝin. Li alligis al la vosto de la vulpo la kanabŝelon trempita per oleo kaj ekbruligis ĝin. Tamen dioj kondukis la vulpon en lian kampon. Tiam estis rikolta sezono. Pelante la vulpon, li mizere ploris, ĉar li povis rikolti nenion en la kampo.

"Kiam oni koleriĝas ĝis la ekstremo, ili kutime traktas aferojn senracie, tiel ke ili kaŭzas pli grandan katastrofon."

288. Tri Virbovoj kaj Leono

Tri virbovoj kune loĝis. Leono volis formanĝi ilin, sed li ne sukcesis, ĉar ili sin tenis solidara. Li do semis malpacon inter ili, tiel ke ili malakordiĝu unu kontraŭ alia. Sekve de tio, profitante de ilia sola loĝado, li facile formanĝis ilin unu post alia.

"Oni ne devas kredi je la dolĉaj vortoj de la malamiko, sed fidi al via amiko kaj teni sin solidara."

289. Virino kaj Drinkema Edzo

Antaŭe estis virino, kies edzo ŝatis drinkadon. Por helpi al sia edzo forgi tiun malbonan kutimon, ŝi elpensis metodon. Unufoje, kiam ŝia edzo estis ebria senkonscie kiel mortinto, ŝi dorsportis lin eksteren kaj metis lin en tombon. Kaj poste ŝi hejmenrevenis. Supozante, ke ŝia edzo proksimiĝas al sobreco, ŝi iris al la tombon kaj frapis je la pordo de la tombo. Tiu en la tombo demandis, "Kiu frapas je la pordo?" Ŝi respondis, "Mi sendas manĝaĵon al la mortinto." Li diris, "Hej, bona amiko, bonvole ne sendu al mi manĝaĵon, sed ion drinkeblan unue. Mi sentas min tre malkomforta sen alkoholaĵo." Frapante sian bruston kaj piedbatante la teron, ŝi malĝoje diris, "Aĥ, kiel malfeliĉa mi estas! Mi faris grandajn penojn, sed rikoltas nenian efikon. Mia edzo, vi ne nur ne korektas vin mem, sed, male, vi malboniĝas plue. Via ŝato jam fariĝis malbona kutimo."

"Homoj ne devas droniĝas en malbona ŝato. Eĉ se ili ne intencas fari tion, kutimo fariĝas naturo. Estas ne facile forigi ĝin."

290. Sorĉistino

Sorĉistino deklaris, ke ŝi povas neniigi la koleron de dioj per siaj sorĉvortoj. Ŝi ofte iris ĉien por trompi, kaj akiris multe da mono. Sed poste ŝi estis akuzita pri malobeado al la volo de dioj kaj alportita al kortego kaj kondamita al morta puno. Vidinte, ke ŝi estas eskortita al la ekzekutejo, iu diris al ŝi, "He, virinaĉo, ĉu vi ne deklaris, ke vi povas neniigi la koleron de dioj? Kial vi ne povas neniigi eĉ la koleron de mortemuloj?"

"Tuj, kiuj deklaras, ke ili povas fari grandajn aferojn, tamen ne povas fari malgrandajn aferojn."

291. Timema Ĉasisto kaj Lignohakisto

Ĉasisto serĉis la spuron de leono. Li demandis lignohakiston, ĉu tiu trovis la spuron de leono. Tiu respondis, "Nur leonon mem." Paliĝinte, la ĉasisto treme tra la korpo diris, "Mi nur serĉas ĝian spuron, sed ne leonon mem."

"La kuraĝo de kelkaj montras sin nur buŝe, sed ne age."

292. Kanario kaj Vesperto

Nokte kantas la kanario en la kaĝo pendanta ĉe fenestro. Aŭdinte tion, vesperto alflugas kaj demandas, kial ŝi silentas tage, sed kantas nokte. Ŝi respondas, ke ŝi faras tion pro tio, ke ŝi estis kaptita tage dum kantado, kaj nun ŝi jam fariĝas singardema. La vesperto diras, "Estas senutile fariĝi singardema nur nun. Se vi scipovus esti singardema antaŭ ol vi estis kaptita!"

"Post kiam malfeliĉo okazas, pentado estas vana."

293. Sibiriko kaj Eroso

Sibiriko enamiĝis al bela junulo kaj petis al Eroso ŝanĝi lin kiel virinon. Kun simpatio al lia fervoro, tiu aliiĝis lin kiel ĉarman junulinon. Je la unua vido, la junulo ekhavis amon al ŝi kaj kunportis ŝin hejmen. Kiam ili ĝoje eniris la nuptan ĉambron, por scii, ĉu ŝia karaktero ankaŭ ŝanĝiĝis post kiam ŝia aspekto ŝanĝiĝis, Eroso lasis muson en la ĉambron. La virino forgesis sian antaŭan identecon. Ŝi tuj elsaltis el la lito kaj ĉasis la muson por manĝi ĝin. Vidinte tion, Eroso tre koleriĝis kaj reŝanĝis ŝin en antaŭan formon.

"Malbonulo malfacile ŝanĝas sian karakteron, eĉ se lia formo aliiĝis."

294. Sibiriko kaj Fajlilo

Sibiriko ŝteliris en metiejon de forĝisto. Vidinte akran fajfilon, ĝi lekis ĝin per lango. Rezulte, ĝia lango gratvundiĝis kun sango fluanta. Sed ĝi tre ĝojis, kredante, ke ĝi forlekis iom da fero. Kaj fine ĝia lango malaperis pro lekado.

"Tiuj batalemaj homoj alportos malutilon al si mem ĉe fino."

295. Oratoro

Iutage, kiam oratoro Demosteno prelegis en Anteno, neniu atenteme aŭskultis. Do li petis al aŭskultantoj permesi al li rakonti fablon de Ezopo, kaj ĉiuj konsentis. Li komencis rakonti, "Demetera, hirundo kaj angilo kune iris. Kiam ili iris al rivero, la hirundo forflugis kaj angilo plongis en akvon." Ĉe tio, li ĉesis rakonti. La aŭskultantoj demandis, "Do kio okazis al Demetera?" Li respondis, "Ŝi koleriĝas kontraŭ vi ĉiuj, ĉar vi ne havas intereson pri la aferoj de la ŝtato, sed nur ŝatas aŭskulti al fabloj de Ezopo."

"Tiuj, kiuj ne okupiĝas pri sia propra okupo, sed nur ĉasas ĝuon, estas stultaj."

296. Diogeno kaj Kalvulo

Blasfemita de kalvulo, Diogeno, filozofo de antikva Grekio, diris, "Mi neniel refutos vin. Sed male, mi aprecas viajn harojn, kiuj jam forpasis vian abomenindan kapon."

"Humuro kaj sarkasmo estas la plej bona refuto."

297. Diogeno dum Vojaĝado

Diogeno, filozofo de antikva Grekio, vojaĝis. Kiam li venis al la bordo de ŝvelanta rivero, li ne povis transpasi ĝin. Vidinte lin en embaraso, homo, kiu ofte dorsportis aliajn trans la riveron, aliris al li kaj amike dorsportis lin trans la riveron. Starante sur la transa bordo, li, kvankam kun dankemo, plendis pri siaj malriĉeco kaj nekapablo rekompenci la bonfaranton. Kiam li pripensis tion, li vidis, ke tiu portanto dorsportas alian trans la riveron. Li alproksimiĝis al li kaj diris, "Ne necesas por mi danki vin pro via dorsportado. Nun mi scias, ke nur stranga kutimo devigas vin fari tion senelekte."

"Tiuj, kiuj faras bonon senracie al ĉiuj, rikoltas ne laŭdon, sed riproĉadon pri stulteco."

298. Kampulo kaj Aglo

Kampulo trovis aglon en kaptilo. Li surpriziĝis pri ĝia beleco kaj ellasis ĝin. Tiu esprimis, ke ĝi neniam forgesos lian bonfaradon. Iutage, vidinte kampulon sidi sub la tuj falonta muro, ĝi tuj malsupren plongis kaj forkaptis lian kaptukon per siaj ungoj. Stariĝinte, li ĉesis ĝin kaj tiu tuj

redonis la kaptukon al li. Post kiam li levis la kaptukon, returninte sian kapon, li vidis, ke la muro jam falis ĉe la loko, kie li ĵus sidis. Li tre kortuŝiĝis pro ĝia bonfaro.

"Oni devas reciproki la bonfaradon. Bonfarado povas esti repagita per bonfaro."

299. Kverko kaj Zeŭso

Kverko riproĉas al Zeŭso, "Nia ekzisto estas senseca, ĉar ni estas plej forhakitaj el ĉuj plantoj." Zeŭso diras, "La kialo de malfeliĉo kuŝas en vi mem. Se vi ne povas servi kiel la tenilo de hakilo nek utilas al lignaĵistoj kaj kampuloj, la hakilo do ne hakas vin."

"Kelkaj atribuas la malfeliĉon kaŭzitan de si mem sendistinge al Dio."

300. Lignohakisto kaj Kverko

Lignohakisto hakadis kverkon. Unue li faris kojnon el kverka branĉo kaj facile hakapartigis ĝian trunkon per la kojno. La kverko diras, "Mi ne malamas la hakilon, sed des pli la kojnon faritan el mia trunko."

"Ĝi sentas pli da doloro kaj ĉagreno, kiam li estas vundita de familiano, sed ne de aliaj."